

ΣΚΙΑ ΕΡΓΟΥ

«Απάνω τους, τὰ σκυλιά!

— Νά τους κάψουμε!

— Νά τους χαλάσουμε!

— Έμπρός!

— Θάνατος! Θάνατος!»

Ὁ ὄχλος ἐμάνετο. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς φυγῆς καὶ τῆς ἐρημώσεως, τὴν ὁποίαν προὐκάλεσεν ὁ στρατὸς πυροβολήσας, ὁ ὄχλος ὁ ἄγριος καὶ ἀκατάσχετος ἐπέφερε συμπυκνούμενος, κραυγάζων, ἀπειλῶν. Ὁ λαὸς ὁ φιλήσυχος διελύθη· αἱ ἀρχαὶ ἐφοβήθησαν πανικῶν καὶ ἀπεκρόδησαν· καὶ μόνον οἱ ὀλίγοι στρατιῶται, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν φρουρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως, περιέκλειον μόλις τὴν ἐβραϊκὴν συνοικίαν, ἀκίνητοι, βλοσυροί, πιστοὶ εἰς τὸ καθῆκαν, ἔτοιμοι νὰ πεκρούσωσι διὰ τῆς βίας πάσαν νέαν ἐπίθεσιν. Αὐτοὶ δὲν ἐπαίζον... Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ὄμιλον ταρταρίζον, μεθυμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ φανατισμοῦ καὶ ζητοῦντα νὰ εἰσρομήσῃ εἰς τὸ Γιέ-το, ἵνα ἐκδικηθῇ κατ' ἀθῶον τὸ ἐν Κερκίρα ἐγκλημα, τὸν ὑπεδέχθησαν διὰ πυροβολισμοῦ. Ἐμειναν τρία πτώματα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀλλ' οἱ λοιποὶ, σῶοι καὶ πληγωμένοι, διεσκορπίστησαν ἄπρακτοι. Τοῦ αἵματος τούτου τοῦ χριστιανικοῦ ὁ ὄχλος ἐζήτηε τότε ἐκδίκησιν.... ἐκδίκησιν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἰσίου ἐσώτραπε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τὸν θάνατον. Ἄλλ' ὥστε ἐγνώριζε πλέον ὅτι τὴν περιέμενεν ὑποδοχὴ, ἐμακρόνετο ὅλον τῆς στρατιωτικῆς ζώνης, μελετῶν καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐκσπάσῃ κατ' οἰκίων ἐβραϊκῶν ἄλλων ἐκτὸς τῆς φρουρουμένης συνοικίας, ἐγκαταλειμμένων ὅλως εἰς τὴν δύναμιν του καὶ εἰς τὴν μανίαν του. Ἦδη ἀντήχουν κραυγαὶ ἄγριαι, ἐξέλλοι, κραυγαὶ προτροπῆς:

«Σ τοῦ Μέγου! Σ τοῦ Μέγου!

— Ναί, ναί!

— Σ τοῦ Μπραχάμη! Σ τοῦ Μπραχάμη!

— Έμπρός! Έμπρός!

Καὶ ὁ ὄμιλος, μεγεθυνόμενος πάντοτε καὶ συμπυκνούμενος, ἐξεκίνησε κατευθεῖαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀβραάμ Μέγου, φαινομένην ἤδη ἐκεῖ πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς τριγωνικῆς πλατείας, ὅπου ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἶχε προσθάσει δρομικὰ καὶ πολυάριθμος προφυλακὴ τῶν ἀγριοπαίδων.

«Ἐλάτ' ἐδῶ! ἐλάτε!» ἐκραζον μὲ φωνὴ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ μικροὶ δαίμονες, ἀναβάντες

ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων πέριξ ὕψωμάτων καὶ σεῖοντες ἐν ἀλαλαγμῷ εἰς τὸν ἀέρα πύλους, βράκη, κλάδους καὶ βότανα, δι' ὧν κατώρθωσαν ἐν τῇ βίᾳ νὰ ὑπλισθῶσι.

Καὶ εἰς ἀπάντησιν ὁ ὄχλος ἐπήρχετο ἀπέναντι ταχῆς.

«Ἐρχονται! γρήγορα!

— Ἄχ, τὸ κομμῶ... ἀνοίξε τὸ συρτάρι...

— Ὅχι, ὄχι! Δὲν προφτάνομε τίποτα. Ἐμεῖς νὰ σοθοῦμε μονάχα.

— Ἐλα κατεβαίνετε

— Σούτ, κτυποῦν τὴν πόρτα...

Καὶ ἡ δυστυχῆς οικογένεια, ὁ πατήρ, ἡ σύζυγός του, αἱ δύο θυγατέρες καὶ ὁ μικρὸς υἱός, διωλίσθαινον ἐντρομοὶ καὶ σιγῆλοι δι' ὀπισθίας τινὸς κλίμακος, ἀφίνοντες τὴν οἰκίαν τῶν ὄλων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὄχλου, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐκδιάζῃ τὴν θύραν. Αἱ ἄγριαι κραυγαὶ ἀντήχουν ἡμῶς μὲ τὰ βαρῆα κτυπήματα, καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς ἐξήρχοντο ἐκ σταθῶν ἀσθμαινόντων, πνιγομένων ὑπὸ τῆς προσπάθειάς νὰ τὰς πραγματοποιήσωσιν. Ἡ μικρὰ κλίμαξ τῆς φυγῆς ἐδίεδε πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ αὐλὴ ἐσυνόρευε μὲ μίαν ἄλλην. Ἐνα τοῖχον ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδήσωσι καὶ θὰ εὐρίσκοντο ταχέως ἡσφαλισμένοι ἐντὸς χριστιανικῆς οἰκίας ἐπὶ τοῦ ἄλλου δρόμου. Ἦσαν οἱ ἐγκατανοικοὶ φίλοι τῆς οικογενείας τοῦ Ἑβραίου ἐμπόρου, εἶχον ἐξέλθει εἰς τὴν αὐλήν, ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι τοὺς φυγάδας. Ἐκομίσθη ἡ φορητὴ κλίμαξ καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου... Ἐλα γοήγορα! Ἡ κυρία Μέγου ἠτοιμάθη νὰ ἐλθῇ πρώτη...

Ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ ὄχλος ἐξεβίβασε τὴν θύραν καὶ εἰσώρεα εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ κραυγῶν. Ὁ πάταγος ἐπὶ τῶν δαπέδων ἦτο καταχθόνιος. Ἠνοσθησαν δύο-τρεις πυροβολισμοὶ μανίας... Ἄ, ἦτο ἀργὰ πλέον νὰ φύγουν, ἀργὰ! Ἄμα ὡς ἐπλησίαζον τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, οἱ διδοῦνται θὰ τοὺς ἐβλεπον, καὶ πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ γνησοῦν τὸ καταφύγιόν των. Ὅπισω! Ὅπισω!

Καὶ μὲ τὴν ἐτοιμότητα, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρητικῆς, ἐγκατέλειψαν τὴν κλίμακα ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐπεστράφησαν καὶ κατήλθον εἰς μικρὰν τινα ὑπόγειον ἀποθήκην, τῆς ὁποίας ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ὅσον ἡμ-

πύρρασαν ταχέως και άψοφηται. Συνεσπειρώθησαν όλοι έντρομοι, εκπνέοντες έντώς του στενού ήμισφαιρίου χώρου και, έναγκαλιζόμενοι σφιγκτά, σφιγκτά, παρκικιούθου έναγωνίως του όγλου επάνω την λεηλασίαν και περιέμενον την τύχην των, την άγνωστον τύχην των...

Α. ναί! δέν ήσαν δούλου εξησφαλισμένοι εκεί μέσα!... Ηκει μόνον εις ένα νά ήρχετο ή όρεξις να καταβή και εις την αύλην, δια νάνακαλυφθ ή κρίπη των. Και τότε οι μακινόμενοι εκείνοι θα τους εθανάτιναν βέβαια! Δια το γυθην αίμα ή όγλος αυτός εθεύρει υπεύθυνους, και με το αίμα των θα επλήθουν οι άθωοι των άλλων τάνομάματα... Ο ταλάιπωρος πατήρ σνησθήνετο την οικτην αυτην ήσειν και έρρισε. Δια τον εκυτον του δέν τον ήμελε τόσο. ουτε δια την γυναϊκά του.. Τα παιδιά του μόνον ελπειτο και εσυλογίζετο, τα κοριτσάκια του, που δέν ήσαν ακόμη δεκαπέντε χρονών, και το άγοράκι του, το Μάρκο του, που δέν ήταν ακόμη δέκα... Άχ, αυτά μόνον ή: ήμπορούσε να σώση, αυτά μόνον να κοίψη καλά, καλά, να μή τα ιδούν, να μή τα εΐρουν... Άλλά που;

Έν τη άπελπισία του άνεσηκόθη και με περιαλη ήψιν περιέδλεψε γύρω, ώσει δια νάνακαλύψη κρίπην ασφαλή... Τιποτε! ή χωρος στενός και γυθής και άδιέξοδος... Είδη τα γλωμά πόσωπα των προσφιλών του, κατακειμένων εκεί έν τη ύψιστη άγωνία, ήκουσαν επάνω άπειλούντας τους φοβερούς κρότους των επιδρομέων, εσταύρωσε τάς χειρας επί του στήθους και άνυψώσας την κεφαλήν προς την μαύρην, την άπέλπιδα όροφών, έψιθίσσε με ήφθαλμούς διακρισμένους:

— Θέ μου... Θε μου... Θε μου...

Ο μικρός Μάρκος τον εΐδε και τον ένόησεν... Αφής την χειρα της μητρός του εξαίφνης, ήγήθη και ήλθεν ένωπιόν του. Η στάσις του ήτο επιβλητική, το μέτωπον άνυψωμένον, οι ήφθαλμοί λάμποντες, ή φωνή του σταθερά:

«Μή φοβάσαι, πατέρα μου» εΐπεν. «Εγώ θα σας σώσω. Θα πάγω να τους παρκαλέσω να σκοτώσουν εμένα, μονάχα εμένα!»

Την στιγμήν του κινδύνου δέν ήτο πλέον το δειλόν παιδίον με την άδραν σάρκα και την ξανθήν κόμην. Ητο πλάσμα πλήρες ψυχής και άθνης, έχον πεποιθήσιν έφ' εκυτό και αποφασισμένον να πράξη ό,τι εΐπεν ή σταθερά του φωνή...

Και ώρμησε ταυτόχροτως προς την έξοδον. Μόλις επρόφθασεν ή πατήρ να τον άρπάση, να τον έναγκαλισθ ή, να τον συνθλίψη να τον κρατήση. Ο μικρός άνθίστατο πάση δυνάμει.

«Άφησέ με! άφησέ με, σου λέγω... Θα φωνάζω...»

— Μάρκο μου... Μάρκο μου... για τόνωμα του Θεού!»

Έν τη στιγμή της υπερτάτης αυτης πάλης, τής άνίσει, καθ' ήν μία κραυγή του μικρού θα εξεμυδνίσει του μεγάλου την δύναμιν, ηκούσθησαν ζήνων θνήρωποι εισομωδόντες αίφνιδίως εις το μαγεϊστέον και εξερχόμενοι εις το δώμα.

«Νά, νά, κάποι εδω ήενάνει!» εκραύγατεν άσμηκίνουσά τις φωνή.

«Καλέ δε βαρέσαι!» απήντησεν άλλη, ήρεμωτέρα. «Θά έρχων τώρα άπ' αυλή σ' αυλή.»

— Ά ναί! να και ή παλά στον τοίχο, κρέμας! — Τρέχη γύρευέ τους τώρα.»

Εσώθησαν. Μία σύμπτωσης, μία κλίμαξ φορητή, άρεθείσα έν τη σπουδή ήρθία επί του τοίχου, απέτρεψε το στυγερότερον κακούργημα.

Την ήμέραν εκείνην της αίφνιδίας εκρήξεως του άντισημιτισμού, έν τώ μέσω της γενικής και άκατονομάστου δειλίας, ανέλαμψάν που και που και θάρρη τινά ζηλευτά. Φανατικοί εξ άγνου ζήλου αφήρησαν λόγους και εδάδισαν προς βέβαιον θάνατον. Στρατιώται εις το καθικρον πιστοί εθάροσαν να πυροβολήσωςι κατ' άδελφών. Χριστιανοί εκτιθέμενοι εις των πολλών την πρόληψιν και την μακρίαν, απέκριναν και περιέθαλψαν τους διοκομένους Έβραίους. Πολλοί εξ αυτών, ήρημοι και άπροστάτευτοι, άνέμειναν τον θάνατον, άπειλούντα από στιγμής εις στιγμήν να εισβάλη μετά των Χριστιανών, έν γαλήνη ψυχής και φιλοσοφική ψυχραιμία. Άδελφοί ήσάλισαν αδελφός με ζωής κίνδυνον και μητέρες τέκνα, κρατούσαι τάς επισφαλεστέρως θέσεις δι' εκυτάς. — Άλλ' ουδενός εκ τούτων ή μεγαλοψυχία εφθασε την του δεκαετούς παιδίου με την άθυσαν σάρκα και την ξανθήν κόμην, του αποφασισμένου να πράξη ό,τι εΐπεν ή σταθερά του φωνή:

«Μή φοβάσαι πατέρα μου. Εγώ θα σας σώσω. Θα πάγω να τους παρκαλέσω να σκοτώσουν εμένα, μονάχα εμένα!»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΙΟΝ ΟΡΟΣ

Α'.

Η Δάφνη και ή τελώνης της. — Επί του ήμιόνου — Η μονή του Σηροποτάμου. — Δάση και λειμώνες.

Μετά τρικυμώδη πλου έν επί μικρού και εις άκρον καθάρτου τουρκικού άτμοπλοίου εφθασα τέλος περι τα τέλη Μαρτίου εις τον κεντρικόν όρμον του Άγιου Όρους. Κατειχόμενη από τινων ετών εξ ακρατήτου επιθυμίας να επισκεφθώ την Άθωνιάδα χερσονήσον, ής τα θέλητρα είχαν άκούσει ύμνούμενα υπό Έλληνας μοναχού έν Μόσχη πρό δεκαετίας. Αί περιγραφαι της φύσεως της όρεινης ταύτης χερσονήσου είχαν τόσοον ζωηρώς έντυπωθ ή εις την διάνοιάν μου, ώστε μετ' ένθουσιασμού εδέχθη φιλικήν πρόσκλησιν, τον ένθουσιασμόν δε τούτον, ουδέ ατή ή διήμερος τρικυμία, ή πολλάκις εξαγκάσασά με να μιμηθώ τον περίπυστον του Δωδε ήρωα Ταρταρέν, κατώρθωσε να μειώσει. Άν δε πατών το έδαφος της Δάφνης δέν απήγγειλα τους προς την Άθωνα στίχους του Παναγιώτου Σούτσου, αίτιος ήτο ή πιναρός τελώνης, υπό τάς χειρας του όποιου εσπαιρειν ή ταξειδιωτικής μου μάρτυπος. Ο τελώνης αυτός από τριακονταετίας εύρισκόμενος έν τη αυτη θέσει, διάχει μέχοι της σήμερον μοναστικην ζωην και έχει ως σκοπόν του βίου του την διατροφήν όλίγων καναρινίων και την διδασκλήν στρατιωτικών γυμνασίων εις γηραλέον και φτωκόντα κύνα.

Έν τούτοις έθεσε τάς μόν χειράς του εις τα ήμάτιά μου τα δε στογγυλά ως δεκάλεπτα ήματωσάλιά του εις την εξωδημένην βινά του και εΐχτει να άνεύρη επικίνδυνόν τι έμπόρευμα. Αφνης ή τελώνης ήνοιξεν ως χάσμα το στόμα του και μέσω των όλίγων οδόντων του διεξέφυγεν ουρανόμενως θαυμαστικόν! Εύρε τον Αρρησιδουοργόν του Ονεί.

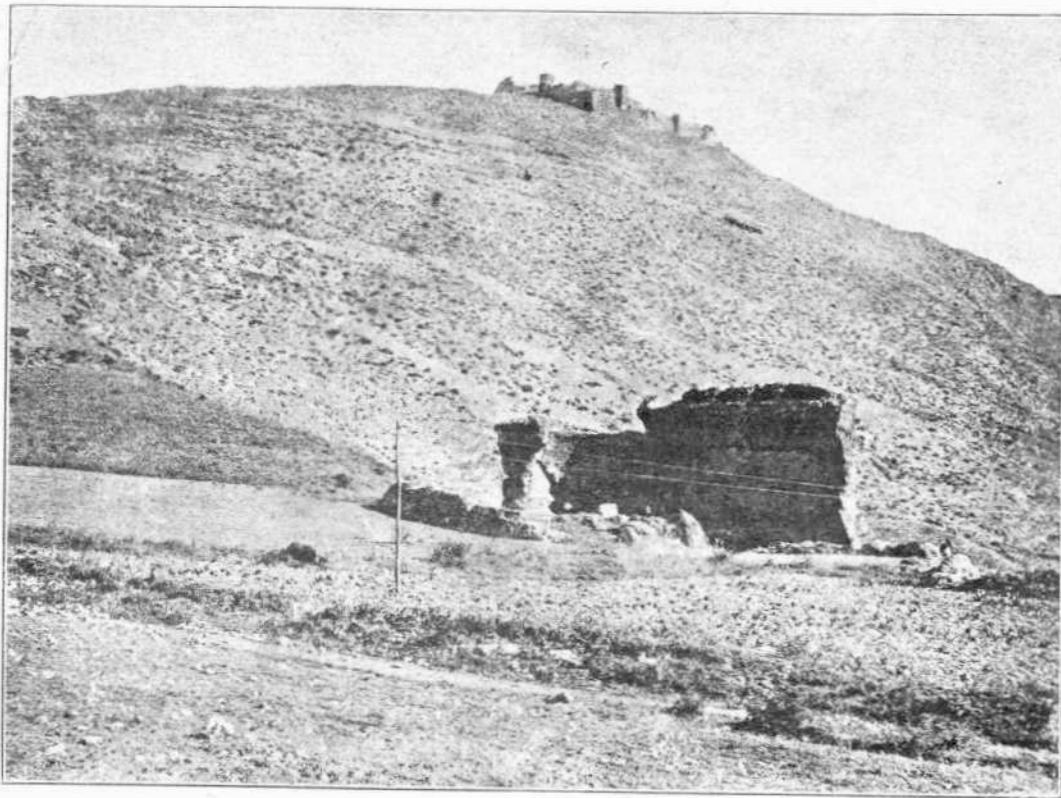
— Μα τί εΐνε τούτο, έρέντημ;

— Μυστήριον, πασσά μου, απήντησα, άπονήμων αυθαίρετως άνώτατον έθωμακιδν τίτλον εις τον άπλοον άγαν, όστις ανέλαβε προς στιγμήν χρηή εισαγγελέως. Έκοπίασα έως ου πέισα αυτον ότι ή Σιδηροργός εΐνε είδος Χαλιμάς και άπαλλαγθ ήλπηρών έρωταποκρίσεων και στέψω όλίγον τα βλέμματα προς την Δάφνην, αλλά το μόνον αξιοθέατον αυτης εΐνε ή τελώνης της, διότι δύο ή τρία εΐτελη οικήματα, έν οϊς διαϊτώνται κάποιες παχυνόμενοι, εΐνε ολος άνάξια προσοχής. Άλλοτε έν τη θέσει ταύτη υπήρχε λαμπος λιμνή, αν πιστεΐση τις εις τα άγιορειτικά συναξάρια, αλλά πειρατών επιδρομαί κατά τον ΙΑ' αΐωνα, ουδέ ήγνος αυτών κατέλιπον. Εις άρχαιότερους μάλιστα χρόνους, ύτε επί της

Άθωνιάδος χερσονήτου υπήρχε δεκάς ολόκληρος εΐδαίμωνων πόλεων, εις τάς κλιτύς χαριστάτου λόφου λέγεται ότι ειχε την κατοικίαν της ή παρθένος Δάφνη, προτού καταδωχθ ή υπό του Απολλωνος και μεταβληθ ή εις το όμώνυμον δένδρον. Βεβαίως ώραιοτέραν κατοικίαν ή μυθολογούμενη νόμφη δέν ήδύνατο να ζητήση. Εκεί και σήμεραν ετι εις τα πυκνά της δάση ακαταδίωκτοι και άνενόχλητοι περιπλανώνται οι κάπροι και οι δορκάδες. Την εΐσταλη νόμφην διεδέχθη κατά τον ΙΑ' αΐωνα μοναχός, ιδρύσας πενιχρόν μονήδριον και ζητών δια της εκουσίας σωματικής τυραννίας να κερδήση τον ουρανόν, άλλ' έπιδραμόντες Άθωρος εξαφάνισαν και τον ασκητήν και το ένδικαίτημά του, σήμεραν δε μελαγχολικός έρημίτης, ή τελώνης της Δάφνης, διερχεται τα ρομαντικά μονοπάτια, ανσπολόν τον κόσμον παρ' ου εκουσίως άπεσπάσθη.

Ουδέν είχαν να επισκεφθώ εις την ακτήν εκείνην. Κωδωνοφόρος ήμίονος από αρκετής ώρας με άνέμενε, και πηδίσας επ' αυτού, ετράπην την προς τάς Κερούς άγουσας, υπό τη ήσμα των πτηνών και τον θρόν των σειομένων φύλλον. Τα ταξείδια έν τώ Άγιώ Όρει γίνονται μόνον επί ήμιόνων. Όλοι οι νεότεροι άνακαλύψως των διαφόρων μέσων της συγκοινωνίας διατελοϋσι πάντη άγνωστοί έν τη χερσονήσω. Οι συοίμοι άτμομηχανής δέν διατάραξαν ακόμη την μεσαιωνικήν ρομαντικότητα του Άγιου Όρους και ή ήμίονος έμεινε το άποκλειστικόν μέσον της συγκοινωνίας, όπως έν Ισπανία εις χωρία τινά της άνδαλουσίας νομίζει τις ότι το ζώον τούτο εγένετο άποκλειστικώς δια τή Όρος, καθ όσον ουδέν έτερον κτηνος συμφωνεί τόσοον προς την φύσιν του εδάφους και την μοναστικην ζωην. Εις το τετράποδον τούτο ώρείλω άπειρίστον εύγνωμοσύνην καθ' όλην την έν Άγιώ Όρει διαμονήν μου υπήρξε πιστός μου θεράπων. Επί της ράχεως του διήνυσα ολόκληρον την χερσονήσον, διήλθον φάραγγας και κρημνούς ασφαλώς, και έν μέσω της μυστηριώδους έρημίας των άγιων εκείνων τόπων υπήρξεν ή μόνος μου σύντροφος. Ποσάκις με εδάκάλισαν των κωδωνίσκων του οι έναρμόνιοι ήχοι και ποσάκις ερέμβασα και έμελαγχόλησα επί της ράχεως αυτου και ένθ εκείνος εβαίνε κύπτων, άνεγεννώντο ένωπιόν μου εικόνες βίου άποσβεσθέντος και περιπτώσαντο τόσα φίλτατα πρόσωπα, τα όποια εμάρανεν ή χρόνος ή εξαφάνισεν ή θάνατος.

Η χερσονήσος εΐνε λίαν όρεινή, κατάρρυτος και σύνδενδρος, διασχίζομένα κατά μήκος υπό του όρους Άθω, υπερ ύψος προς την μεσημερινήν αυτης άκραν τάς δύο του κορυφάς, την ύψηλήν, ήτις εις ύψος 1935 μέτρων από της επιφανείας

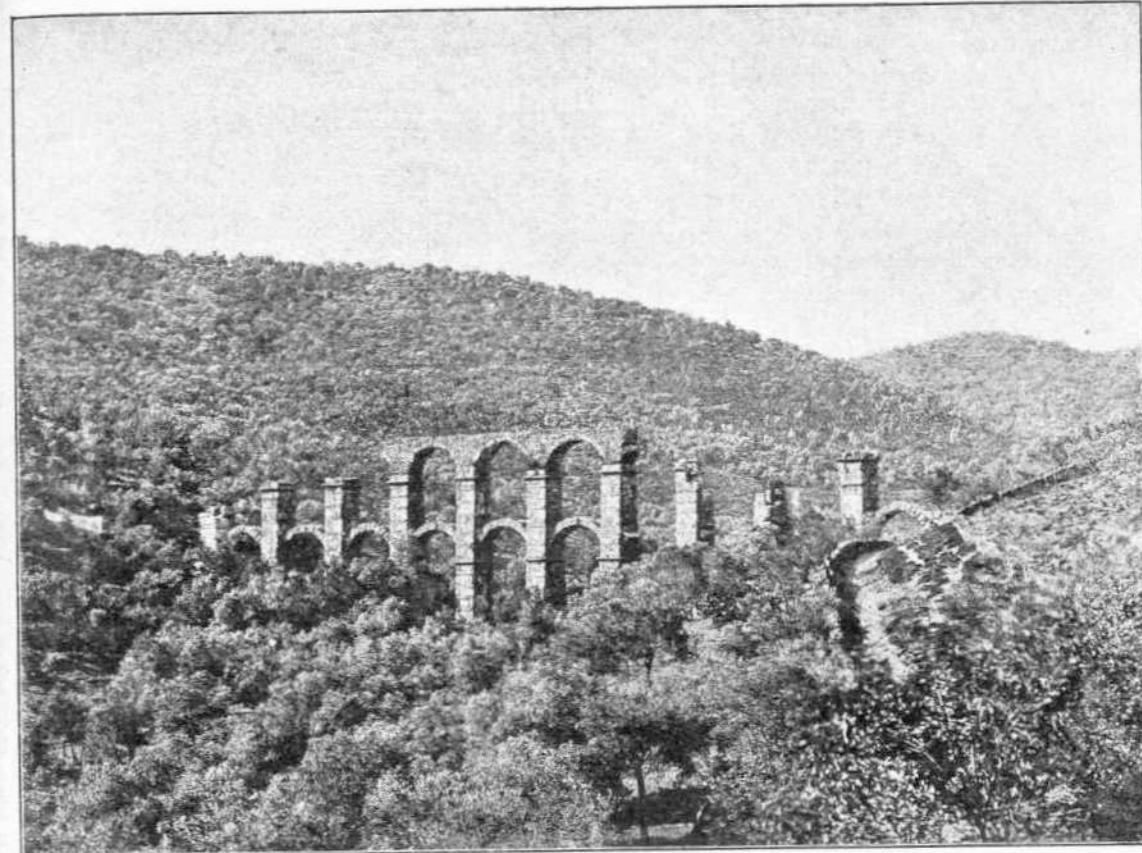
Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ

καί περσικά διατεταγμένα εἰς τρόπαια, ἄνθη ἀκαταπαύστως ἀνανεούμενα ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης, παρείχον ὄψιν σχεδὸν κομψὴν καὶ ἄνετον εἰς τὴν ἀγροτικὴν ἐκείνην κατοικίαν. Τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς Αἰκατερίνης ἐρειδόμενον παρὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον περιεῖχε μόνον μίαν στρατιωτικὴν κλίνην καὶ μίαν συσκευὴν καλλωπισμοῦ ἀπλὴν ἀλλὰ πλήρη. Ὁ Μαυρίκιος εἶχε ἀνεγείρει τὴν οἰκίσκον τοῦ ἐγγύτατα τοῦ κοιτώνος τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τρόπον ὥστε ἡ νεάνις διέμενε νύκτα καὶ ἡμέραν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του. Τὸ ταμίειον, τὰ ἐργαλεῖα, ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων ἐκείνο ὀλίγον τι ἀπωτέρω ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Γαργαρίδου, τοῦ Ἑλληνοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἐπιτηδεύετα εἶχε κατασκευάσει μαγειρεῖον ὑπαίθριον ἐντὸς τάφρου ἀρκετὰ βαθείας σκαφείσης διὰ χειρὸς του. Ὅτε ἐβράχεν, ἐσκέπαζε τὴν τάφρον ταύτην διὰ ψιθῶν καὶ ἡ ἐστία εὐρίσκατο τοιοῦτοτρόπως, προφυλαγμένη.

Τὴν πρωΐαν ἡ κίθουσα τῆς Αἰκατερίνης ἦτο πάντοτε πλήρης ὑπὸ ἀτελευτήτου λιτανείας ἰθαγενῶν, οἵτινες μετέβηκινον νὰ τὴν συμβουλευθῶσι περὶ παντοειδῶν νόσων. Πᾶς Εὐρωπαῖος ἐλαμβάνεται ὡς *χάκιμ* (ιατρός) ὑπὸ τῶν Περσῶν, αἱ δὲ συνταγαί τας ἐξετελοῦντο ὅπως αἱ τῶν διασημοτέρων παρ' ἡμῖν ἐπιστημόνων. Τὸ φορτὸν αὐτῆς φαρμακείου ἐμπεριεχόμενον ἐντὸς μεγάλου ἐκ ξύλου καρυῆς κιβωτίου κατεῖχε μίαν γω-

νίαν τῆς κίθουσης καὶ οἱ ἰθαγενεῖς παρετήρουν κεχηνότας τὴν νεάνιδα λαμβάνουσαν ἐκ τοῦ κιβωτίου τούτου τὰ φιαλίδια, φέροντα ἕκαστον εὐκρινῆ ἐπιγραφὴν καὶ ἐκλέγουσαν μὲ χεῖρα ἐξησκημένην τὰ φάρμακα, ἅτινα εθεώρει αὐτὴ ὡφέλιμα διὰ τοὺς «ἀσθενεῖς τῆς». Αἱ γυναῖκες ἰδίως ἐδίδεσκον μὲ ἐκθάμβους ὀφθαλμούς καὶ ἐκέντων τὸν ἀγκῶνα ἀλλήλων μεθ' ὑποκόφων ἐπιφωνήσεων. Τὸ κιβώτιον ἐκείνο ἐφαινότο αὐταῖς ὡς ἀποθήκη ἐφοδίων μάγου, δὲν ἐξεπλήττοντο δὲ ὀλιγώτερον ὅτε αὐτὴ διέτασεν ἀδιστακτικῶς ἀπλοῦν τι φάρμακον, ὅπερ αὐτοστιγμῆ ἀνεκούφιζε ἀτυχεῖς τι νήπιον πάσχον ἐξ ὀδοντοφυΐας, ἐκ πόνου τοῦ λαμποῦ ἢ ἐκ πυρετοῦ. Ἡ φήμη τῆς *Χαροῦμ Φαράχι* (Γαλλίδος κυρίας) εἶχε διαδοθῆ μέχρι τῶν ἀπωτάτων τῆς χώρας, πανταχόθεν δὲ ἤρχοντο ὅπως τὴν ἰδῶσιν. Εὐχερῶς λαλοῦσα τὴν περσικὴν ἡ νεάνις προσεπάθει νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους μερικὰς γνώσεις στοιχειώδεις ὕμεινης καὶ καθαρῶτητος· ἀλλὰ πρόειπε νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς τῆς δὲν ἠδουκίμει πολὺ καὶ τὰ τέκνα τοῦ Ἰράν ἐδείκνυσον πρὸς τὴν βυπαρότητα, ἣν εἶχον κληρονομήσει παρὰ τῶν προγόνων των, στοργὴν ἣτις ἐφαινότο ἀναρρήτως.

Ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος οἱ ἀδελφοὶ Κερδὶκ περιέφερον τοὺς ξένους τῶν ὀδηγούντας αὐτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδόν των. Περι-

ΑΡΧΑΙΟΝ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΣΒΟΥ

πάτησαν κατ' ἀρχὰς παρὰ τὸν βύακα καὶ ἐθαύμασαν τὴν ἐπιτήδειον διάταξιν τῆς κατασκευῆς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὕπολοχαγὸς Γκυγιῶν, ὡς ἀληθῆς ἵππεὺς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τοὺς σταύλους, μετέβησαν ὅπως παρετηρήσωσι τοὺς ἵππους τοῦ Μαυρίκιου καὶ τῆς Αἰκατερίνης βόσκοντας ἡσυχῶς εἰς τὸν λειμῶνα, ἀποχωριζομένους διὰ ξυλίνου διαφράγματος ἐκ τῶν φορτηγῶν ἡμιόνων, οἵτινες κατὰ τὸ σύστημα τοῦ γένους των ἐλάκιζον καὶ ἔδακνον ἀλλήλους ἐντὸς ἐτέρου περιβάλλου. Φοβερὰ κωδωνοκρουσία ἀντήχησεν αἰφνης ἐκ τῶν καλυδῶν.

— Ἄ, Θεέ μου! τί τρέχει; ἀνέκραζεν ὁ ἱατρός Ἀρδύ. Μήπως ὁ μουεζίνης προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. Εἶνε ὁ ἐπιστάτης μας, ὅστις μὰς προσκαλεῖ νὰ προγευματίσωμεν. Πρέπει νὰ ἐπῆρε τὸν κώδινα τὸν χρησιμεύοντα πρὸς συνάθροισιν τῶν ἐργατῶν, διὰ νὰ κάμῃ ὅλα τὰ πράγματα ἐν τάξει. Ἄν ἀγαπάτε, κύριοι, πηγαίνωμεν νὰ καθήσωμεν ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ μάγειρός μας εἶνε πολὺ φιλότιμος καὶ θὰ ἦτο ἀπαρκύροτος, ἂν ἀφίναμεν νὰ κρυῖσῃ τὸ πρῶγευμά του.

Ἐπαγγέλλοντο εἰς τὴν κεντρικὴν καλὴν. Τάπητες εἶχον στρωθῆ κατὰ γῆ: ἐπὶ τῆς χλόης,

περὶ μικρῶν χαμηλῶν τραπέζων ἐκ τῶν ἐν χρήσει ἐν Περσίᾳ. Ἄνθρωποι, κρατῶν μάκτρον ἀνά χεῖρας ἀνέμενε τοὺς συνδαιτυμόνας περιφερόμενος ἐν ταραχῇ, μὲ ὅλα τὰ σημεῖα ζωῆρας ἀνοπομονησίας.

— Αἱ! εἶνε ὁ ἔνδοξος Γαργαρίδης! εἶπεν ὁ ἱατρός. Μοῦ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ ὅπου τὸν βλέπω πλέον κουρελῆς παρὰ ποτέ. Ἀλήθειαν, δεσποινὴς Αἰκατερίνη;

— Τί τὰ θέλετε, ἱατροί! εἶπεν ἡ νεάνις γελῶσα. Ἀπηλπίσθημεν πλέον νὰ τὸν ἰδῶμεν νὰ διατηρήσῃ τὰ φάρμακά του εἰς καλὴν κατάστασιν. Τοῦ κακοῦ ὁ Μαυρίκιος τοῦ δίδει νέα ἐνδύματα, μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἶνε ῥάκη.

— Καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω ὥστε νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἂν μετεχειρίζετο κάθε πρωὶ ὀλιγοτέρην πομάδαν καὶ ὀλίγον περισσώτερον σαποῦνι θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε περισσώτερον, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ταπεινῆ τῆ φωνῇ.

Ὁ ὕπολοχαγὸς Γκυγιῶν ἐνθυμούμενος τὰς δεθείσας αὐτῷ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Ἀρδύ πληροφορίας παρετήρησε μετὰ περιεργείας τὸν διδάκτορα ἐκείνον τῆς νομικῆς, ἣν ἀνάξισι αὐτῷ συμφοραὶ βεβαίως εἶχον ἐξαναγκάσει νὰ μετέρχεται τὸν ὑπηρετήν. Ὁ Ἀριστομένης Γαργαρίδης ἦτο ἀνὴρ μεσηλιῆς, ἰσχυρὸς καὶ ὠχρῆς, μὲ ὀφθαλμούς μελα-

Ο Ν. Ι. Σ. εξηγεί το πράγμα ως εξής. Κατά την στιγμήν του θανάτου του Φ. Α. καταλήρηθη υπό ζωηράς επιθυμίας να τον ίδω διὰ τῆς δυνάμεως δὲ τῆς θελήσεώς του ἐνετύπωσεν ἐξ ἀποστάσεως τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ φίλου του.

Ἴδού ἑτέρα ἀφήγησις ἐπιβεβαιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου Φόρστερ καὶ ἐξακριβωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μελῶν τῆς ἐταιρίας :

«Εἶμαι κηπουρός ἐν Σάξτον. Ὅταν ἐπιστρέφω ἐκ τῆς ἐργασίας μου διέρχομαι πάντοτε διὰ τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Hixton. Ὅταν τὴν 8 Μαΐου ἐπιστρέφων εἰσῆλθον εἰς τὸ κοιμητήριον παρετήρησα πρὸς τὸν τάφον τοῦ Φρέβελ καὶ εἶδον τὴν κυρίαν Φρέβελ ἀκουμπουσαν εἰς τὸ κιγκλιδίωμα τοῦ τάφου, καὶ ἐνδεδυμένην κατὰ τὸ σῦνηθες μαῦρα ἐνδύματα. Με παρετήρησα κατὰ πρόσωπον. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο λευκότατον, λευκότερον τοῦ συνήθους. Τὴν ἐγνωρίζον καλῶς διότι εἶχον χρηματίσει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπιφανῆς ἑτῆ. Ὑπέθεσα ὅτι εἶχεν ἔλθει, ὡς ἐπραττεν ἐπίστα, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ μαυλωλεῖον. Ἐνόμισα δὲ ὅτι ὁ τέκτων Βιλ ἦτο ἐντὸς τοῦ τάφου καὶ ἐπιδιώρθωνέ τι. Περιήλθον τὸν τάφον διὰ τὰ ἴδια ἂν ἦτο ἀνοικτὴ ἢ θύρα του, μὴ παραλείπων τὴν παρατηρῶ τὴν κυρίαν Φρέβελ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ με παρετήρησε. Αἴφνης ἐσκόνταψα καὶ ἀπέστρεψα ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα· ὅταν δὲ ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς εἶχε γείναι ἀφαντος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε φύγῃ ἐκ τοῦ κοιμητηρίου, διότι, ἂν ἐξήρχετο θὰ διήρχετο πρὸ ἐμοῦ.

Ἀλλὰ καίτοι ἐξήτασα πανταχοῦ, δὲν τὴν εὔρον. Με κατέλαβε τρόμος. Παρετήρησα τὸ ὠρολόγιόν μου. ἦτο 9 1/2. Ἐπιστρέψας ἔμαθον ὅτι ἡ κυρία Φρέβελ εἶχεν ἀποθάνει αἰφνιδίως τὴν 7 1/2 μ. μ.

Ἡ κυρία Κδξ διηγήθη τὰ εξῆς : «Ὁ ἀδελφός μου εὑρίσκετο εἰς τὸ Τογκῖνον. Τὴν νύκτα τῆς 21 Αὐγούστου 1869 ὁ υἱός του, παιδίον ἑπταετής, εἶχε κατακλιθῆ εἰς παρακείμενον κοιτῶνα. Αἴφνης τὸν εἶδον μετ' ἐκπλήξεως εἰσερχόμενον δραματικῶς εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ κραυγάζοντα : «ὦ θεὰ μου ! εἶδα τὸν μπαμπά κ' ἐγύριζε γύρω 'εἰς τὸ κρεβάτι μου !» Τοῦ εἶπον : «Ὅ! ὠνεϊρεύθη, παιδί μου.» Ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἐναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Αἴφνης περὶ τὴν 10 ἢ 11 ὥραν, ἐνῶ ἦδη εἶχον κατακλιθῆ καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἐκοιμάτο, εἶδον εὐκρινῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐστίας, πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, τὸν ἀδελφόν μου καθήμενον ἐπὶ τινος καθέλας καὶ θανασίμως ὠχρόν. Τὸσον δ' ἐτρόμαξα ὡστε ἔκρυσά τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἐράπλωμα. Μετὰ μικρὸν ἤκουσα εὐδιακριτῶς

τὴν φωνὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου καλοῦσάν με. Ἡ κλήσις ἐπανεῖθῆθη τρεῖς φορὰς. Ὅταν ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω καὶ πάλιν, εἶχε γείναι ἀφαντος. Διὰ τοῦ ἐπομένου ταχυδρομείου μᾶς ἀνηγγέλλθη ἐκ Τογκῖνου ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου, συμβὰς τὴν 21 Αὐγούστου 1869».

Ὁ στρατηγός J. C. H. διηγείται τὰ ἀκόλουθα :

«Εὐρισκόμην ἕνεκεν ὑπηρεσίας εἰς τὰ νότια τῆς Βομβέας, ὡς μόνην κατοικίαν ἔχων σκηπὴν στρατιωτικὴν. Οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ μόνη μου ἀδελφή, ἡλικίας 22 ἐτῶν, κατοικοῦν ἐν Κ. ἀπηγεῖτο δὲ μία ἐβδομάς διὰ τὰ φθάσαι μέχρις ἐμοῦ αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἀδελφῆς μου μετ' ἧς εἶχον τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Τὴν 18 Ἀπριλίου ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς μου, ἧτις μοῦ ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἦτο ἀδιάθετος, διὸ ἀνέβαλε νὰ μοῦ γράψῃ μετ' ἐπόμενον ταχυδρομείον. Ἡ ἐπιστολὴ οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνησυχητικόν. Μετὰ τὴν τακτικὴν ἐργασίαν, ἐπανεῖθον εἰς τὴν σκηνὴν μου. Ἐνῶ δὲ περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ὁ γραμματεὺς μοὶ ἀνεγίνωσκεν ἐγγράφον τινα, τὰ ὅποια ἀπερρόφων ἐντελῶς τὴν προσοχὴν μου, εἶδον αἴφνης τὴν ἀδελφὴν μου διελθοῦσαν πρὸ ἐμοῦ μετ' αὐτικῆς τῆς ἐνδύματι. Εἰσῆλθεν ἐκ τῆς μιᾶς θύρας τῆς σκηνῆς καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἑτέρας. Ἡ ὄπτασις αὕτη μοῦ ἐκαμε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὡστε ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ ἀδελφή μου εἶχεν ἀποθάνει. Καὶ τῶντοι, καθ' ἃ μοὶ ἔγραφαν κατόπιν οἱ γονεῖς μου, εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὴν στιγμήν καθ' ἣν τὴν εἶδον».

Ὁ στρατηγὸς προστίθιν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδεν ὄπτασιαν καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν.

Πλείστα ἄλλα τοιαῦτα παραδείγματα ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς τῶν Τηλεπαθητικῶν Παρακρούσεων. Συνδυάζων δὲ τὰς αὐτὰς μετὰ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ καὶ τὰ ἄλλα μυστηριώδη ψυχολογικὰ φαινόμενα, δὲν δύναται νὰ μὴ εἴπῃ : « Ὑπάρχει καί τι εἰς αὐτὰ !» Τὸ καί τι δὲ τοῦτο φαίνεται ὅτι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀρετηρία μετασυσκευῆς ἐπιστήμης θετικῆς, ἧτις θὰ στηριχθῆ ἐπὶ γεγονότων, φαινομένων καὶ πειραμάτων. Διατὶ τάχα οὕτως : Ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων ἡ ἀνθρωπίνῃ διάνοια προσπαθεῖ νὰ ἀρπάξῃ τὸ μὲγα μυστικόν τῆς φύσεως. Ἀλλὰ πλησιάζομεν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων ἢ θὰ παρέλθῃ ἀκόμη πολὺς χρόνος : Θάληξ ὁ Μιλήσιος ἀνεκάλυψεν ἡμέραν τινα ὅτι τὸ ἤλεκτρον εἴλαε τὰ ἐλαφρὰ σώματα ἢ ἀνεκάλυψε αὕτη ἦτο τὸ πρῶτον σπέρμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ· ἄλλὰ μέχρις οὗ ἐκδηλῆσθαι τὸ σπέρμα ἐκεῖνο, παρεῖθον περὶ τὰ δυσχίλια ἑτῆ.

K.

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ (3 - 19 Ιουλίου)

Table with columns: Μετεωρολογικὰ Στοιχεῖα Ἀθηνῶν, Ἡμέρας (3-9), Ἐξηγήσεις. It contains detailed meteorological data for various locations like Κέρκυρα, Βῶλος, Πάτραι, etc., and includes explanatory text at the bottom regarding atmospheric pressure and temperature.

Παρατηρούμενοι. — Ἡ ὑψηλὴ ἀτμοσφαιρική πίεσις, ἧτις ἀπὸ τινος ἐπικρατεῖ παρ' ἡμῖν, ἐξακολουθεῖ ἀμείωτος· σπανιότατα ἐν Ἀθήναις παρετήρηθη κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον τοιοῦτον ὕψος τῆς ὑδραργυρικῆς στήλης ἢ ὑπεραρχῆ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ φθάνει μέχρι ὃ περίπου χιλιοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος κομάνεται περὶ τὴν συνήθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα ἄχρι τῆς 6 τρέχοντος ἔβαινε σταθερῶς ἐλαττωμένη ἢ ἀπὸ τῆς 7 ὁμοῦ καὶ ἐνταῦθεν πνεῖον ἰσχυρὸς ΒΑ ἀνεμος (ἑτήσια) ἐπέφερον αἰσθητὴν κατάρπτωσιν αὐτῆς κάτω τῆς κανονικῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἰδρύθη ἐν Παρισίῳ ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ E. Chatelain νέον μηνιαῖον περιοδικὸν ἐπιγραφόμενον: «Revue des bibliothèques». Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ὅπως καὶ τὸ ὄνομά του δηλοῖ, θὰ περιέχῃ διατριβάς, εἰδήσεις καὶ πραγματείας αποκλειστικῶς ἀναφερομένας εἰς τὰς συλλογὰς βιβλίων καὶ χειρογράφων, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τοῦδε, καὶ εἰς ὅτι ἄλλο ἀποδέλπει εἰς τὴν βιβλιακὴν ἐπιστήμην.

— Ὁ ἐν Βιέννῃ, πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας κόμης Νίγρας ἐξέδωκε πρὸ ὀλίγου πολὺτιμον βιβλίον περὶ τῆς πολυβουλῆς τοῦ ἑλεγκταίου τοῦ Ῥωμαίου λυρικοῦ Κατούλλου, ἣτις ἐπιγράφεται: «ἡ κόμη τῆς Βερενίκης» καὶ εἶναι μετὰ φρασὶς ποιήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Καλλιμάχου, ὅπερ δυστυχῶς δὲν ἐσώθη μέχρις ἡμῶν. Τὸ βιβλίον τοῦ Νίγρα περιέχει τὸ λατινικὸν κείμενον κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδικας, ἰταλικὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος, κριτικὰς καὶ ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις καὶ πέντε περὶ τὴν κόμη (περὶ τινῶν ἀμφισβητούμενων χωρίων τῆς ἐλεγκταίας — περὶ τῆς λατινικῆς μεταφράσεως — περὶ τῆς ἰταλικῆς μεταφράσεως τοῦ Φωσκόλου — περὶ τῆς διατάξεως τῶν διαφόρων κωδίκων). Τοῦ ὅλου ἔργου προτάσσεται ἀξιόλογος εἰσαγωγή ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἐξετάζουσα ὅτι σήμερον γνωσκόμενον σχετικὸν πρὸς τὸ ἀπολεσθὲν ποίημα τοῦ Καλλιμάχου. Τὸ περιεχόμενον ποίημα τοῦ Κατούλλου πάλιν ἐξελλήνισαν δύο τῶν ἡμετέρων λογίων οἱ μακροῦται Χριστοφόρος Φιλιππῆς ἐν τῷ 16 τόμῳ τῆς Πανδώρας καὶ Φίλιππος Ἰωάννου (ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς Παρέργοις). «Ἄν ποτε ἀνευρίσκατο τὸ πρωτότυπον θὰ ἦτο περίεργον νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον προσήγγισαν πρὸς αὐτὸ αἱ μεταφράσεις τῶν ἀοιδίων ἡμῶν καθηγητῶν.

— Ὁ κ. Φερρίνης, καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Μοδένης, ἐξέδωκε τὴν Ἀριστοτέλους «*Athraiorum Politiarum*» μετὰ ἰταλικῆς μεταφράσεως καὶ διεξοδικῶν σημειώσεων. Ἡ κριτικὴ αὕτη ἐκδοσις εἶναι ἡ πρώτη, ἣτις ἐδημοσιεύθη ἐν Ἑυρώπῃ μετὰ τὴν τοῦ Ἀγγλοῦ Κένουον, ἣς ἀνατύπωσις ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἐκδοτῶν Μπάρτ καὶ Χίρστ.

Παντοῖα

Τῆς μακροετήτος τῶν ἐπιγείων πομπῶν καὶ μεγαλειῶν νῆα ἀπόδειξις εἶνε ὁ Λεσσέψ. Ὁ ἀμέγας Γάλλος, ὡς ἀπεκλείετο πρὸ τινῶν ἔτων, κατεμνησθῆ ὡς διαπράξας παντοίας παρατυπίας κατὰ τὴν ἀποταχούσαν ἐπιχειρήσιν τῆς τομῆς τοῦ Παναμαίου ἰσθμοῦ, ἣτις καταβροχθίσαν 112 χιλιεκατομμύριον διετέχθησαν δὲ κατ' αὐτοῦ, κατὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ τῶν λοιπῶν διχειριστῶν τῆς ἐταιρίας ἀνακρίσεις. Ἐλπίζεται εἰς εὐλαθείας πρὸς ἄνδρα κλεισάντα τὸ γαλλικὸν ὄνομα, ὅτι αἱ ἀνακρίσεις οὐδὲν θ' ἀποδείξουσιν τὸ ἀξιόστονον.

— Ἡ περὶ αἰώσεως τῆς τῆ λεξωνικῆς γραμμῆς μεταξὺ Λονδίνου καὶ Παρισίων δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀληθὴς θρίαμβος τῆς ἐπιστήμης. Ἡ πρότασις τοῦ νέου τούτου τρόπου συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο χωρίων ἐγένετο παρὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ τὰ σχέδια ἔδωκεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ἑλεγκτικού τμήματος τοῦ βρετανικοῦ ταχυδρομείου κύριος Pierce. Ἡ γραμμὴ ἐργάζεται λαμπρὰ καὶ ὁ ἦχος μεταφέρεται καθαρώτατος καὶ ἀπυλλογμένος τῶν ἱσθμῶν κρότων, οἵτινες ἀναγκαστικῶς ἀπέχρυσαν εἰς τὰς τοπικὰς γραμμὰς. Ὡς ἀποδείξις δὲ τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἀναφέρεται ὅτι ὀρολόγιον ἀκούεται καθαρώτατα ἀπὸ τοῦ Dover εἰς Λονδίνον. Καθεὶς δύναται νὰ μετα-

χειρισθῆ τὴν γραμμὴν ταύτην ἀντὶ 10 φρ. διὰ τριῶν λεπτῶν συνομιλίαν. Μηχάνημα ἰδιαίτερον δεικνύει τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου καὶ ἐμποδίζει πᾶσαν συνομιλίαν ἄμα παρέλθωσι τὰ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας δι' ἄλλων 10 φρ. ἀσφαλίζει τις ἄλλων τριῶν λεπτῶν συνομιλίαν. Εἰς οὐδὲνα ὅμως ἐπιτρέπεται συνομιλία πλέον τῶν 6 λεπτῶν.

— Νέον εἶδος ἐμπορίου ἀνεφάνη ἐσχάτως, ἡ μεταφορὰ βουτύρου Νέας Ζηλανδίας. Θέλει δὲ λάβει, κατὰ τὰ φαινόμενα, μεγάλας διαστάσεις. Φαίνεται ὅτι τὸ βούτυρον διατηρεῖται νοπόταρον εἰς ποσότητα 56 λιτρῶν καὶ θερμοκρασίαν ὄχι μεγαλειτέραν τῶν 15 βαθμῶν. Πολλὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ βουτύρου τούτου μετὰ δεδοκιμασμένας καθημερινὰς βελτιώσεις καὶ ἐπιστημονικὴν ἐπιτήρησιν τὸ πρῶτον πωλεῖται γονδρικῶς 1 σελίνιον τὴν λίτραν. Ὅταν ἤμειε ἔχωμεν γεμῶνα, εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν εἶναι θερός καὶ τὸ νέον βούτυρον δύναται ν' ἀποσταλῆ ἐν καιρῷ σχετικῆς σπανιότητος. Αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀποικίων παρηγγέλλθησαν νὰ προσπαθήσωσι παντὶ σθένει ὅπως ἀναπτύξωσι βιομηχανίαν, ἣτις ἐστὶν λίαν ὠφελίμος εἰς τοὺς προμηθευτὰς καὶ εἰς τοὺς καταναλωτὰς.

— Ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ τῆς Ἀγγλίας πρόκειται νὰ εἰσαχθῶσιν αἱ ἀγγελοφόροι περιστερὰ, ἐνεργουμένων κατ' αὐτὰς πολυαριθμῶν καὶ ἐνδιαφερόντων πειραμάτων ἐν Πορτσαμούθῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίαρχου Βρίττον. Αἱ περιστερὰ ἐπιδιώκονται ἐπὶ τορπιλοδόλων ἀπὸ τῶν ὁπλοίων, ἀναγομένων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀφίονται ἐλευθερὰ ὅπως κομίσωσιν ἐπιστολάς εἰς Πορτσαμούθην. Τὰ γενόμενα μέχρι τοῦδε πειράματα ἐπέτρεθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Τελευταίον αἱ περιστερὰ κινήθησαν ἐν μέσῳ πυκνοτάτης ὁμίλης, ἐν τούτοις ἠδυνήθησαν νὰ εὗρωσι τὴν ὁδὸν ὑπεράνω τῶν κομμάτων καὶ νὰ εὗρωσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον. Αἱ ἀγγελοφόροι περιστερὰ δὲν εἶναι μείνισα βεβαίως ἀχρησιμοποίηται εἰς τοὺς προερχομένους ναυτικούς πολέμους.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟΝ ΛΕΣΒΟΥ

Πέμπω διὰ τὴν Ἑστίαν εἰκόνα τῶν λειψάνων τοῦ ἀρχαιστάτου γυναικείου καὶ ἴσως Πηλαστικοῦ ὑδραγωγείου τῆς Μύριαις τῆς Λέσβου. Τὸ ὑδραγωγεῖον τοῦτο καίτοι ὡς ἔγγιστα δύο λεύγας μακρῶν τῆς πρωτεύουσος Μιτυληνῆς ἐντὸς ὠρεῖας κοιλῆδος καλυπτομένης ἀπὸ βοδωδάρνας καὶ μύσους. Τὸ ὑδραγωγεῖον τοῦτο φέρει ἐπὶ μίξ τῶν στηλῶν αὐτοῦ μόνον τὴν λέξιν *Δημος* δηλοῦν ἴσως, ὅτι δαπάνη τοῦ δήμου ἀνηρέθη τὸ κολοσσαῖον τῆς ἀρχαιότητος τοῦτο μνημεῖον. Εἶναι κατασκευασμένον ἐκ λευκοῦ μαρμαίρου. Ἐχει σχεδὸν πενήκοντα ποδῶν ὕψος, μ' ὅλον ὅτι ἡ πρώτη βᾶσις εἶναι σχεδὸν τετραμμένη ἐντὸς τοῦ ἔδαφους, ἔχει τρεῖς σειρὰς ἀψίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία εἶνε κατασκευασμένη ἐκ πλίνθων. Διὰ μέσου δὲ τῶν ἀψίδων αὐτῶν βλέπει τις ἐν ὠρεῖον χωρίον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰσθμῶν.

Ἐν Μιτυληνῇ

A. Κωνσταντινίδης

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΧΑΡΤΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ποῖον χροῖος πληρῶναι τὸν μεγαλειτέρον τόκον ;
Πότε σφάλλομεν εὐκολώτερον ;
Τίνος ὁμολογία πιστεύεται περισσότερον ;